

Introducere

Această epistolă, ca de fapt fiecare epistolă a apostolului, are un caracter cu totul propriu. Împreună cu epistola către Romani și epistola către Efeseni ea este în principal o epistolă de învățătură, aceasta înseamnă că nouă ne sunt prezentate anumite adevăruri, cu scopul practic ca noi să aducem viața noastră în concordanță cu aceste adevăruri. În unele privințe ea se aseamănă atât cu epistola către Romani cât și cu epistola către Efeseni. În epistola către Romani omul este văzut ca păcătos din natură, care trăiește într-o lume de păcat și stricăciune. Această epistolă ne arată în mod deosebit responsabilitatea omului față de Dumnezeu și de aceea omul este vinovat și pierdut în păcatele lui, însă în același timp trăiește în ele. Ce trebuie să facă Dumnezeu cu o astfel de stare? O astfel de viață poate fi terminată numai prin moarte. Însă nu este moartea noastră cea care sfârșește această viață, căci atunci am fi pierduți pentru totdeauna, ci este moartea Domnului Isus. În El, în ceea ce privește omul vechi, viața în păcat, noi am murit. Aceasta este deci ce ne spune epistola către Romani: noi trăiam în păcat, și această viață a ajuns la sfârșit prin moartea Domnului Isus, pe care Dumnezeu ne-o atribuie și nouă.

Epistola către Efeseni ne arată exact opusul, și aceasta este de asemenea de înțeles, căci aici nu găsim responsabilitatea omului față de Dumnezeu, ci cealaltă parte: planurile lui Dumnezeu – ceea ce Dumnezeu în plăcerea Lui neîngrădită și-a propus cu privire la om înainte de întemeierea lumii. Aici nu este vorba nicidecum de responsabilitate. Nici măcar nu trăiam atunci când Dumnezeu a întocmit aceste planuri. Dumnezeu în suveranitatea Lui Și-a propus să ne dăruiască toate binecuvântările care le găsim în Efeseni 1. Când apoi Dumnezeu vine la noi în Efeseni 2, ca să ne dăruiască aceste binecuvântări, omul, pentru care El a destinat aceste planuri, se dovedește total lipsit de putere și pierdut. Aici omul nu „trăiește”, ca în epistola către Romani, în păcat, ci el este „mort” în păcate și fărădelegi. Aici nu este vorba de responsabilitate, ci de un om lipsit total de putere, da, mort în sine însuși, în ceea ce privește relația lui cu Dumnezeu. Când Dumnezeu vrea să îplinească planurile Sale cu privire la acest om, El trebuie mai întâi să-l scoată prin răscumpărare din starea de moarte și de păcat. Și cum a făcut El aceasta? Prin aceea că Domnul Isus a venit pe pământ, a coborât în moartea noastră, S-a făcut una cu moartea noastră și apoi a fost înviat de Dumnezeu, și noi împreună cu El. El a fost mutat în locurile cerești, și de asemenea și noi în El. Deci noi eram morți în păcate și fărădelegi și acum am fost aduși la viață împreună cu Hristos și înviați și așezați în El în locurile cerești.

Dacă comparăm aceasta cu tabloul cunoscut al călătoriei prin pustie a lui Israel, atunci epistola către Romani ne arată cum trăiam noi în Egipt, în lumea păcatului, unde domnea satan, și sfârșitul acestei stări a avut loc când noi am trecut prin Marea Roșie. Marea Roșie înseamnă că Hristos a murit pentru noi și în botez (acesta simbolizează Marea Roșie) noi suntem adăugați unui Hristos mort. Și unde ajungem după aceea? Nu în cer, ci în pustie, țara morții. Botezați în mare pe adevăratul Moise (1 Corinteni 10,2), ajungem în pustie. Noi nu pierim în Marea Roșie, ci deoarece Hristos a înviat (Romani 6), noi putem acum să umblăm în înnoirea vieții, însă în țara morții. Observă că în epistola către Romani niciunde nu găsim, că credinciosul a înviat împreună cu Hristos. Hristos a înviat și în puterea învierii Lui noi putem trăi și ne putem ține morți față de păcat; în Hristos Isus – nu în noi înșine – putem trăi pentru Dumnezeu. Epistola către Efeseni însă nu ne arată Marea Roșie, ci Iordanul. Noi suntem văzuți acolo în țara morții, în pustie, morți în păcate și fărădelegi, și prin Iordan suntem introduși în țara celor vii (Canaan). Iordanul este un tablou al faptului că noi am murit împreună cu Hristos și am înviat împreună cu El; de aceea epistola către Efeseni spune că noi am fost înviați împreună cu El și în El am fost așezați în țara făgăduită, locurile cerești.

Dar ce loc ocupă epistola către Coloseni cu privire la aceste două epistole? Exact între ele, și de aceea am vorbit atât despre epistola către Romani cât și despre epistola către Efeseni. Epistola către Coloseni ne arată ambele laturi; pe de o parte că noi, în ceea ce privește responsabilitatea noastră, trăiam în lume, după principiile lumii acesteia, în păcat. Dumnezeu a trebuit să pună capăt acestei vieți, prin aceea că El a aplicat moartea Domnului Isus la noi. Însă pe de altă parte

aceeași epistolă ne spune în capitolul 2, că noi, în ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu, în timp ce noi trăiam în păcat, în același timp eram morți în păcate și fărădelegi și, în ceea ce privește această stare de moarte, a trebuit să fim aduși la viață cu Domnul Isus și a trebuit să fim înviați împreună cu El din moarte. Prin această epistolă către Coloseni are un caracter greu și cu toate acestea un caracter cu totul deosebit și frumos, dacă înțelegem de ce Duhul Sfânt ne prezintă lucrurile în felul acesta.

Putem spune, că pe de o parte epistola către Coloseni merge mai departe decât epistola către Romani, căci ea ne vede nu numai ca morți împreună cu Hristos, ci și ca înviați împreună cu El. Însă epistola către Coloseni nu merge așa de departe ca epistola către Efeseni; credinciosul este văzut acolo în locurile cerești, în timp ce epistola către Coloseni ne vede numai ca aceia care au ajuns pe malul celălalt al Iordanului. Din țara morții, trecând prin Iordan, mort împreună cu Hristos și înviați împreună cu Hristos, dar nu mai departe de malul celălalt, și țara este înaintea noastră. Noi suntem în Ghilgal, locul circumciziei, despre care vorbește capitolul 2 versetul 11, și nu în locurile cerești. Acolo se spune: «Deci dacă ați fost înviați împreună cu Hristos, căutați lucrurile de sus» (Coloseni 3,1). Aceasta înseamnă, că eu însumi nu sunt încă acolo sus: eu sunt încă pe pământ (asemenea Domnului după învierea Sa, în timpul celor patruzeci de zile pe pământ). Însă epistola către Coloseni mă învață, că interesele mele nu trebuie să fie îndreptate spre nimic altceva decât numai spre ceea ce este în cer; viața mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu meu. Faptul că aceasta este prezentat aici în felul acesta are consecințe deosebite pentru viața noastră. Odinioară trăiam în păcate, dar acum trăim o cu totul altă viață. Dacă vrem să rezumăm conținutul celor trei epistole într-o frază, atunci epistola către Romani spune: mai întâi am trăit eu, și acum sunt mort față de păcat. Epistola către Efeseni spune: Eram mort, și acum trăiesc cu Hristos. Însă epistola către Coloseni spune: Eu trăiesc în lume, și acum trăiesc cu Hristos.

Mai mult decât celelalte epistole ale apostolului, epistola către Coloseni ne arată că noi am fost aduși de la o viață trăită după principiile lumii acesteia, la o viață *nouă*. În mod deosebit sunt prezentate două principii ale lumii (capitolul 2,8) – tradiția oamenilor, în mod deosebit introdusă de învățătorii falși iudei, și al doilea principiu, filozofia grecilor -, care în mod evident erau un pericol deosebit pentru coloseni, așa cum putem recunoaște din această epistolă. Apostolul scrie această epistolă ca să arate ce nebunie este pentru un credincios să mai dorească după elementele lumii. Da, spune apostolul, voi, în ceea ce privește viața veche, ați murit, voi ați avut parte de aceasta în moartea lui Hristos; de ce să vă mai întoarceți acum la această viață? Voi ați început o viață nouă.

Noi ne-am dezbrăcat de omul vechi și ne-am îmbrăcat cu omul nou. Despre aceasta citim și în epistola către Efeseni (capitolul 4,24), însă acolo în textul original stă un alt cuvânt pentru «nou». Aici acesta înseamnă: noi am început din nou, proaspăt, noi am lăsat înapoia noastră viața veche după principiile lumii acesteia. Deci prin ce se caracterizează această viață? Prin aceasta ajungem la marea învățătură practică a acestei epistole: viața creștinilor are numai *un conținut*, și anume Hristos Isus. Această epistolă ne arată, ca aproape niciuna din Noul Testament, că pentru creștini nu este altceva decât El. Cu regret, practic aceasta nu este totdeauna așa. Însă potrivit gândurilor lui Dumnezeu este așa, că tot ce noi avem nevoie, atâta timp cât mai suntem aici pe pământ, găsim în El și în afară de El nu se găsește nimic decât numai lucruri care pot produce pagubă sufletului nostru. De aceea apostolul ne prezintă pe Domnul Isus ca în niciuna alta din epistolele sale.

Pavel vorbește aici, ca și în alte epistole, despre trupul lui Hristos, în mod deosebit în epistola către Efeseni; acolo este vorba de slava trupului, care este plinătatea Aceluia care umple totul în toate. Însă în această epistolă nu slava trupului este pe prim plan, ci slava Capului acestui trup, o slavă cu care inimile noastre ar trebui să fie umplute, pentru ca noi (capitolul 2,19) să ne ținem strâns de Cap și ca inimile noastre să nu dorească după altceva. În epistola către Efeseni găsim Duhul Sfânt prezentat pe fiecare pagină ca Duh cu care noi am fost pecetluiți, cu care trebuie să fim umpluți, care locuiește în Adunare, și așa mai departe, mai mult de zece ori. Însă în această

epistolă nu este numit Duhul Sfânt, în afară de o singură dată în capitolul 1,18, dar acolo nu este vorba de învățătura epistolei. Duhul Sfânt Însuși a scris această epistolă, dar El Se retrage aici, ca să spunem așa. El Se așează pe planul secund, ca să lase lumina deplină să lumineze asupra persoanei Domnului Isus. Așa cum în epistola către Efeseni *Duhul Sfânt* stă pe prin plan, și în epistola către Romani *Dumnezeu* stă pe prin plan (deci responsabilitatea noastră și ca credincioși, ca robi ai lui Dumnezeu), așa găsim în această epistolă slava *Domnului Isus*.

Aici viața nouă nu este caracterizată prin Duhul Sfânt, ci prin aceea că Hristos este viața noastră. Deci dacă Hristos este viața mea, unde este această viață? Atunci această viață este ascunsă la Dumnezeu (capitolul 3,3), căci Domnul Isus este acolo la Dumnezeu; și dacă viața mea propriu-zisă este acolo, pot atunci interesele mele să fie îndreptate spre altceva, decât spre lucrurile care sunt acolo sus? Ah, va spune probabil cineva, aceasta este așa de departe; însă această epistolă ne învață că Hristos este nu numai viața noastră acolo la Dumnezeu, ci în același timp – ce minune a harului! – este viața nouă în noi. Noi avem o nădejde păstrată în ceruri (capitolul 1,5), și totuși același capitol spune, că Hristos este această nădejde în noi (versetul 27). El este nădejdea *în cer* și totodată este nădejdea *în noi*: Hristos, nădejdea slavei. De trei ori este amintit acest cuvânt nădejde, și în versetul 23: nădejdea Evangheliei, este de asemenea Domnul Isus.

În această epistolă nu este vorba de nimic altceva, decât de Hristos, a cărui slavă este prezentată aici mai mult decât oriunde – nu cu scopul, ca noi să spunem: ce frumos, că noi am văzut iarăși ceva din slava Sa, ci ca să luăm la inimă aceste învățături ale apostolului și să fim conștienți, că nimic altceva nu merită să umple inima noastră. Cât de actuală este această epistolă în zilele noastre, în care filozofia păgână, știința și tradiția oamenilor joacă un rol așa de mare în lumea creștină. Cât de important este de aceea să se învețe învățătura acestei scrisori și să ne gândim că pentru noi nimic nu ar trebui să aibă valoare decât aceeași Persoană, pe care Pavel o prezenta acum 1900 de ani colosenilor.

Epistola către Coloseni a fost scrisă de Pavel în ani 62/63 (sau 60/61) în timpul înțemnițării lui în Roma (Faptele Apostolilor 28,30), fiind adresată adunării din Colose (în Frigia din Asia Mică), pe care probabil Pavel n-a vizitat-o niciodată (compară cu Capitolul 2,1).

Ea a luat ființă prin eforturile lui Epafras (capitolul 1,7; 4,12.13). În mod evident acesta l-a informat pe Pavel de rătăcirile periculoase, care și-au găsit intrare în Colose, ca și de elementele filozofiei grecești (printre altele asceza) și ritualurile iudaice (circumcizia, Legea, tradiția, închinarea la îngeri), care atrăgeau pe credincioși de la Hristos. Probabil aici este vorba în mod deosebit de secta esenienilor, o frățietate mistică, foarte ascetă (capitolul 2,23), foarte severi în împlinirea Legii lui Moise (capitolul 2,20-22), în mod deosebit a sabatului (capitolul 2,16 și versetele următoare). Căsnicia era pentru ei o grozăvie (capitolul 3,18 și versetele următoare), și de asemenea ei se abțineau de la vin și mâncarea cărnii animalelor (capitolul 2,16). Ei nu credeau în învierea trupului (capitolul 1,18). Ei se închinau la îngeri (capitolul 2,18) și chiar și la soare. Ei puneau bază mare pe „taine”, care le erau numai lor cunoscute (capitolul 1,26 și versetele următoare) și în care aveau voie să pătrundă numai aceia care se atașau lor (capitolul 2,18 și versetele următoare); după părerea lor adevărata înțelepciune era cunoscută numai de puțini oameni (capitolul 1,23b.28; 2,3).

Capitolul 1

Vrem să ne ocupăm acum în detaliu cu capitolul 1 și vedem cum deja imediat în acest capitol este prezentată în mod deosebit gloria Domnului Isus. Pavel și Timotei sunt aceia care în versetul 1 se adresează credincioșilor. În epistola către Efeseni nu găsim pe Timotei, căci acolo este vorba exclusiv de planurile lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le-a încredințat lui Pavel. Dar deoarece aici scrisoarea are mai mult un caracter practic, Pavel se unește cu Timotei în introducerea scrisorii. Desigur vedem aici și diferența dintre cei doi. Pavel este apostolul care în acest capitol se prezintă atât ca slujitor al Evangheliei cât și ca slujitor al Adunării. În privința aceasta el ocupă un loc unic în felul lui, Timotei fiind numit simplu un frate. Prin aceasta el stă aici pe aceeași linie cu colosenii, care aici sunt numiți frați sfinți și credincioși, accentul punându-se nu pe ceea ce ei sunt față de Dumnezeu ca sfinți (compară cu epistola către Efeseni), ci pe ceea ce sunt unii față de alții ca frați. Urmează apoi salutul obișnuit al apostolului: «Har vouă și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos.» Acestea sunt harul și pacea practică, de care noi avem nevoie în împrejurările zilnice.

Imediat în versetul 3 vedem deja diferența mare între această scrisoare și scrisoarea adresată Efesenilor. Și aici Pavel începe tema propriu-zisă, spunând: «Mulțumim lui Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos totdeauna.» Așa spune el în epistola către Efeseni capitolul 1: «Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos», însă după aceea urmează, că noi am fost binecuvântați cu orice binecuvântare duhovnicească în locurile cerești. Acolo apostolul era pe deplin liber și nestingherit, să-și reverse imediat inima cu privire la ceea ce Dumnezeu i-a încredințat. El putea să scrie aceasta efesenilor, dar nu imediat colosenilor. Noi nu putem să vorbim totdeauna unul cu altul despre planurile lui Dumnezeu, pe care El în harul Său le-a întocmit în inima Sa. Noi stăm așa de des pe nivelul colosenilor, apostolul trebuind să ne spună, că mai înainte a avut loc ceva în viața noastră, din care cauză multe interese au trebuit să dispară. Și abia atunci când inima noastră dorește pe deplin după Domnul Isus, vedem pe parcursul acestei scrisori, ce noi am primit. De aceea această scrisoare nu începe cu planurile lui Dumnezeu, ci cu îndemnuri practice. Ce model frumos pentru noi, că apostolul înainte de a începe cu îndemmurile, vorbește despre ceea ce era demn de laudă la coloseni. În fiecare scrisoare Pavel scoate mai întâi în evidență lucrurile pentru care el poate mulțumi. Numai la galateni lipsește aceasta. Starea lor era așa de rea, că acolo el a trebuit să intre imediat în subiect. Însă în fiecare scrisoare, chiar și în prima scrisoare către Corinteni, care totuși erau într-o stare destul de rea, el mulțumește, chiar dacă mulțumește numai pentru ceea ce Dumnezeu a lucrat în ei (1 Corinteni 1,4-8). Așa mulțumește el aici pentru ceea ce el a auzit despre coloseni. Pavel însuși probabil nu a fost niciodată în Colose, probabil Epafras, care este numit în versetul 7, a adus Evanghelia la Colose, așa că Domnul l-a folosit să zidească adunarea din Colose. Cu toate că Pavel nu-i cunoaște, el are toate motivele să mulțumească pentru ei, deoarece el a auzit despre credința lor în Hristos Isus, despre dragostea, pe care ei o aveau față de toți sfinții, și despre nădejdea, care era păstrată în ceruri pentru ei.

Găsim aici, ca și în aproximativ alte zece locuri din Noul Testament, această grupă frumoasă de câte trei: credință, nădejde, dragoste. Nu acestea trei în sine însuși, ci credința în *Hristos Isus*. Cât de multă credință este totuși în lumea aceasta. Decisiv nu este seriozitatea sau fidelitatea, cu care se crede, ci dacă se crede în Persoana adevărată. Pavel putea să spună despre ei: ei au crezut în Hristos Isus. Și dragostea trebuie să facă pereche cu credința; nu numai credință pe verticală în Hristos Isus, ci și dragoste pe orizontală față de sfinți. O credință cu adevărat vie, o legătură cu Hristos Isus, nu poate avea altă urmare, decât ca dragostea noastră să se extindă spre cei credincioși împreună cu noi. Nu numai orizontal, nu numai să facem bine unii altora, ci așa cum spune aici: din pricina nădejzii care este păstrată în ceruri pentru voi. Dragostea colosenilor a fost trezită și stimulată în inima lor prin nădejdea care era în ceruri. Când începem să vedem lucrurile în lumina acestei nădejdi cerești, atunci nu este așa de greu să iubim pe sfinți, căci această nădejde în ceruri este Domnul Isus însuși, nădejdea slavei (capitolul 1 versetul 27); El

este în noi, și în același timp El este nădejdea noastră în cer. Din aceasta rezultă ce am spus, că noi suntem văzuți ca unii care trăiesc pe pământ și nu sunt strămutați în locurile cerești, ca în epistola către Efeseni. Însă inimile noastre sunt umplute cu lucrurile care se găsesc sus în cer, și acestea nu sunt nimic altceva decât Hristos Isus; umplute cu El așa de mult, că dragostea noastră față de sfinți trebuie să se reverse.

După aceea apostolul leagă de aceasta consecințe practice. Dacă nădejdea lor în cer era motivul lor, de ce atunci colosenii nu au mai realizat practic aceasta? Pavel spune: dacă această nădejde este cu adevărat interesul vostru și motivul pentru care voi iubiți pe frați și pe surori, de ce atunci nu v-ați adâncit mai mult în această nădejde? Aceasta este nădejdea, «despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns până la voi». Acești oameni erau periclitați prin filozofia greacă și tradițiile iudaice. Pavel spune aici printre rânduri ceea ce el va detalia mai târziu: dacă sunteți uniți cu această nădejde cerească, cum puteți atunci avea interese de lucrurile din lumea păgână? Este vestită filozofia greacă în lume ca veste bună, care este primită cu bucurie și aduce roadă și crește, așa cum se spune aici? Poate știința să dea naștere la viață nouă în inima unui păcătos și să aducă acolo roadă? Nu are înțelepciunea omenească înclinația exclusivă de a se îndepărta de Dumnezeu, așa că ea este un pericol, mai ales pentru credincioși? Filozofia lumească este prin definiție un sistem fără Dumnezeu. Însă această nădejde din ceruri a dat naștere la roade la ei, și Pavel spune cu un reproș ușor: nu ați învățat voi în privința aceasta de la Epafras. Sau a venit el la voi cu învățăturile, pe care se pare că voi le primiți cu atâta lăcomie de la acești ademenitori iudei și filozofi greci? Nu a prezentat el mai degrabă simplitatea Evangheliei? Nu ați găsit voi de fapt în această Evanghelie totul pentru inima voastră? Cum se face atunci, că aveți dorință după alte lucruri?

Astfel el începe în versetul 9 cu îndemnul lui practice. Mai întâi este recunoașterea plină de dragoste pentru tot ce el putea mulțumi, și abia după aceea se referă la ceea ce le lipsea: «De aceea și noi, din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința deplină a voii Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească.» Dacă inimile sunt umplute cu tradițiile și filozofia oamenilor, atunci ele nu sunt umplute cu voia lui Dumnezeu, și anume, cu ceea ce cuprinde aici voia lui Dumnezeu: să ai pe Hristos înaintea ochilor. Toate religiile cărnii nu au alt scop decât acela al cultivării voii omului natural, care se are numai pe sine însuși înaintea ochilor. Este încercarea de a dirija această voie în direcția „bună”. Însă în creștinism Dumnezeu nu spune: voi trebuie să folosiți voia voastră proprie, ca să-Mi slujiți, ci: Eu nu pot altceva să fac, decât să leapăd pe deplin voia voastră. Numai moartea poate aduce sfârșitul voii noastre naturale, și fiecare, care, după ce a murit împreună cu Hristos, se supune din nou principiilor vieții vechi, nu va mai fi umplut cu voia lui Dumnezeu, ci cu propria lui voie. Probabil cu intențiile cele mai bune de a sluji Domnului, însă el Îi va sluji atunci printr-o religie a cărnii, la care pe prim plan stă voia omului și nu voia lui Dumnezeu. O inimă împărțită nu este posibilă la Dumnezeu. El nu spune: întreabă din când în când cum gândesc Eu în privința aceasta. Mulți creștini se comportă deseori așa. Ei ascultă o părere sau alta și uneori vor cu plăcere să știe și ce spune Biblia în privința aceasta. Însă Pavel dorește ca noi să fim *umpluți* cu voia lui Dumnezeu.

Aceasta este sfârșitul definitiv al voii noastre proprii – și cu toate acestea nu este o ascultare oarbă, de rob. Dimpotrivă. O religie carnală este tocmai o respectare oarbă a formelor, tradițiilor și poruncilor, însă a fi umplut de voia lui Dumnezeu este unit cu împlinirea acestei voi «în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească». Cum să se mai poată într-o astfel de situație să se vorbească despre ascultarea oarbă? Prin înțelepciune (puterea de discernământ spiritual) cunoaștem frumusețea și conținutul voii lui Dumnezeu, și avem nevoie de priceperea duhovnicească (înțelegerea), ca să aplicăm practic această voie, așa că nu urmăm propria voie.

Ce noi citim apoi în versetul 10, este mult mai important. Prin aceasta ajungem la nucleul acestei scrisori: «... ca să umblați într-un chip vrednic de Domnul» - acesta *este* conținutul voii lui Dumnezeu în această epistolă. Noi găsim de trei ori în Noul Testament o normă pentru o umblare demnă. În Efeseni 4,1 se spune ca noi să umblăm într-un chip vrednic de *chemarea* pe

care am primit-o; deci aceasta este o vrednicie în concordanță cu ceea ce a lucrat Duhul Sfânt – unitatea trupului -, și cu casa lui Dumnezeu, unde locuiește Duhul Sfânt (Efeseni 2,15-22). În 1 Tesaloniceni 2,12 se spune, ca noi să umblăm, sau să ne purtăm, într-un chip vrednic de *Dumnezeu*, deci aceasta este o vrednicie în concordanță cu caracterul lui Dumnezeu. Aici, în epistola către Coloseni, apostolul spune să umblăm într-un chip vrednic de *Domnul*, și aceasta tocmai în această scrisoare unde el pune în mod deosebit slava Domnului Isus înaintea ochilor noștri.

Acesta este creștinismul practic. Uneori auzim pe credincioși spunând, că pentru ei este mult prea greu să înțeleagă și să cerceteze învățătura și că în loc de a face aceasta ei preferă să se țină de creștinismul practic în viața de fiecare zi. Ce argumentare nebună! Cum vrem să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, deci în concordanță cu demnitatea și slava Domnului, fără ca mai înainte să nu ne adâncim în această demnitate și slavă a Persoanei Sale? Nu este nici un alt drum, pe care Dumnezeu ni-l arată, chiar dacă aceste lucruri sunt greu de înțeles, și înainte de toate ceea ce găsim în versetele care urmează. Dar dacă inimile noastre sunt duhovnicești și doresc să știe cine este Domnul Isus, atunci Dumnezeu va binecuvânta din belșug această dorință și noi vom avea parte de roade în viața noastră. Acesta este creștinismul practic. În mod accentuat ne învață tocmai această scrisoare așa de clar ce înseamnă, dacă noi ne umplem inimile cu Domnul Isus, și cu cât mai mult suntem preocupați cu El, cu atât mai mult influența Lui practică se va vedea în viața noastră. Noi nu putem împlini voia lui Dumnezeu, dacă mai înainte noi nu am cunoscut-o, și de fapt este vorba numai de un singur lucru: să fi umplut cu El, Cel care este satisfacția lui Dumnezeu, pentru ca acest Fiu să devină și satisfacția noastră.

Dacă noi suntem plăcuți lui Dumnezeu, atunci suntem plăcuți în Preaiubitul, pentru că Dumnezeu ne vede în El. El este singurul care bucură inima lui Dumnezeu. El este plăcut lui Dumnezeu, și numai dacă noi umblăm într-un chip vrednic de Domnul Îi vom fi și plăcuți în toate. Norma pentru creștinismul nostru practic este răspunsul la întrebarea, ce Îi este plăcut Lui, și aceasta nu numai din când în când, ci în toate și totdeauna. Dumnezeu nu este mulțumit cu jumătăți de creștini. «Plăcuți în orice lucru» înseamnă că este prezentă creșterea permanentă, năzuința permanentă ca în dependență de Domnul să fi umplut cu puterea Sa. «Plăcuți în orice lucru, aducând rod în tot felul de fapte bune», nu numai în *multe* fapte bune. Noi ne lăudăm cu plăcere unii față de alții, deoarece constatăm fapte bune, însă Dumnezeu este abia atunci mulțumit, când noi, ca să zicem așa, aducem rod în tot felul de fapte bune și prin cunoașterea lui Dumnezeu creștem. Nu numai că noi creștem în cunoașterea lui Dumnezeu, nu numai că noi creștem în permanenta cunoaștere mai bine a lui Dumnezeu, ci mai întâi Îl cunoaștem pe El și apoi aplicăm practic această cunoaștere la viața noastră.

Vezi tu, ce înseamnă creștinismul practic? Aceasta este cunoașterea lui Dumnezeu, aprofundarea în El. Atunci creștem și suntem «întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui» (versetul 11). Aici avem iarăși același lucru: puterea noastră este în slava lui Dumnezeu. Atâta timp cât noi nu ne adâncim în slava lui Dumnezeu și a Domnului Isus, nu vom găsi această putere. Nu este invers: noi avem nevoie nu numai de putere, ca să avem cunoașterea lui Dumnezeu, ci noi avem nevoie de cunoașterea lui Dumnezeu, ca să primim putere. Nu este deseori motivul slăbiciunii în viața noastră faptul că noi vrem să luăm putere din surse greșite, de exemplu din cunoașterea omenească? Noi vom găsi această putere atunci când ne vom preocupa cu slava Domnului Isus. Aceasta va conduce la «orice răbdare și îndelungă-răbdare, cu bucurie.» Ce rezultat minunat în viața unui credincios. Cât de des ne lipsește răbdarea! Uneori și viața unei adunări își are mersul ei liniștit până în momentul când vin greutățile. Atunci se vede cine are ochi deschiși și unde este prezentă răbdarea. Atunci se poate vedea cine s-a adăpat din puterea slavei Sale. Atunci se constată unde este îndelungă-răbdare. Atunci nu se va acționa în grabă și energic, ci se va avea răbdare, așa cum Dumnezeu a avut răbdare cu noi și cum El este încă îndelung-răbdător cu lumea aceasta. Dacă am ști cât de îngrozitor este păcatul în ochii lui Dumnezeu, am ști atunci și cât de mare este îndelunga Lui răbdare, pe care El o arată încă față de această lume. Noi putem crește la statura unei astfel de îndelungă-răbdare, dacă cunoaștem pe

Dumnezeu și pe Domnul Isus în îndelunga lor răbdare. Atunci rezultatul va fi bucurie, o bucurie care nu va fi deranjată de lucrurile vieții, care așa de des ne produc îngrijorare și vor să ne ia liniștea.

Dacă din aceasta se găsește numai puțin în practică, apostolul spune: dacă voi ați eșuat în ceea ce privește responsabilitatea voastră, și aceasta tot mereu, să știți totuși că din partea lui Dumnezeu totul este în chip minunat în ordine. După ce Pavel în versetele de la 9 la 11 s-a referit la responsabilitatea noastră, el spune acum: din partea lui Dumnezeu totul este în ordine și noi „am fost făcuți capabili” pentru «moștenirea sfinților în lumină» (versetul 12). Pentru aceasta nu este necesară creșterea. Noi nu putem crește în această stare de vrednicie. Dacă ar fi așa, mă tem că nimeni dintre noi nu va primi vreodată moștenirea sfinților în lumină. Nu, când cineva tocmai s-a întors la Dumnezeu, el este imediat capabil de a avea parte de moștenire. Când tâlharul de pe cruce s-a predat Domnului Isus, el era pe deplin vrednic de moștenire, cu toate că el niciodată nu a învățat ce înseamnă să umble într-un chip vrednic de Domnul. Pentru el nu mai era posibil să realizeze aceste lucruri practice, însă în momentul când el s-a predat Domnului, el a fost făcut corespunzător acestei moșteniri. Nu este acesta un motiv de a mulțumi Tatălui în mijlocul așa de multe slăbiciuni care ne înconjoară, în mijlocul tuturor pericolelor de a fi smuls de principiile lumii acesteia, de care atenționează Pavel așa de riguros aici? Cât de mulțumitori ar trebui să fim noi, că din partea lui Dumnezeu totul a fost pus în chip minunat în ordine!

El nu ne-a dat tolerant acordul de a avea un locușor în cer, ci El ne-a făcut în chip desăvârșit potriviți, ca noi să putem umbla în prezența Lui nemijlocită. Dacă privim la noi înșine, nu înțelegem aceasta; însă El a putut să ne facă corespunzători, deoarece Domnul Isus a făcut o lucrare așa de minunată și desăvârșită, încât noi am devenit chiar părtași ai naturii dumnezeiești (2 Petru 1,4). Natura dumnezeiască are două caracteristici: lumină și dragoste. Dumnezeu este lumină (1 Ioan 1,5), și Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4,8.16). Așa găsim aceasta și aici (și în Efeseni 1,4, dar cu alte cuvinte). În primul rând noi am fost făcuți potriviți pentru moștenirea sfinților în *lumină*. Noi avem o moștenire. Și în 1 Petru 1 este vorba despre aceasta. Și acolo găsim credință, nădejde și dragoste (ca și în Coloseni 1,4.5) și de asemenea moștenirea, păstrată în ceruri pentru noi. Probabil că acolo este mai mult moștenirea, pe care noi o vom poseda împreună cu Domnul Isus, atunci când El va domni peste toate lucrurile, ca în Efeseni 1,9-11). Dar aici este o moștenire în lumină, deci o parte cerească, în legătură cu Ființa lui Dumnezeu, deoarece noi am fost făcuți capabili să umblăm în apropierea cerească a lui Dumnezeu, după ce noi am primit natura Sa, viața Sa: noi suntem moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice (Tit 3,7). El, Cel care ne-a eliberat de sub puterea întunericului, a spus, când a văzut pe dușmani apropiindu-se: «acesta este ceasul vostru și puterea întunericului» (Luca 22,53). El ne-a eliberat de sub această putere, prin aceea că El Însuși a venit sub această putere, în moarte, și a cunoscut toate grozăviile ei. Însă Prințul vieții a ieșit ca un triumfator din această putere a morții și ne-a scos și pe noi, care eram sub această putere, împreună cu El. El ne-a eliberat de sub puterea întunericului. Aceasta a lucrat Tatăl față de noi prin ceea ce Domnul Isus a înfăptuit pe cruce.

Acum probabil ne-am aștepta, ca aici să stea scris cam așa: «chemați la lumina Sa minunată» (1 Petru 2,9). Însă aici se spune mult mai minunat: «ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui». Aici găsim al doilea aspect al naturii lui Dumnezeu, *dragostea* Sa. Dumnezeu (sau mai bine spus: Tatăl, vezi versetul 12) are un Fiu, și acest Fiu este Fiul Lui preaiubit, de care El are plăcere, Fiul dragostei Sale. Și noi am fost strămutați în această atmosferă a dragostei, în această împărăție, în care Fiul are toată autoritatea, pe care Dumnezeu I-a dat-o, în care El ocupă acum locul cel mai înalt în mijlocul alor Săi. El va domni cândva ca Fiu al Omului peste toată creația, însă aceasta este încă o chestiune de viitor, și atunci domnia nu va fi caracterizată de dragoste, ci de pace și dreptate. Însă noi avem voie să umblăm în această sferă, în care Fiul are toată autoritatea asupra noastră, deoarece El este Domnul nostru, însă în care noi Îi slujim nu din constrângere și împotriva voii noastre, ci în dragoste. Aici avem caracterul cel mai înalt al Împărăției lui Dumnezeu! Noi slujim Fiului, copleșiți de dragostea care a existat din veșnicie

între Tatăl și Fiul și care acum s-a îndreptat și spre noi. Noi putem înțelege cum Acesta a umblat pe pământ (Ioan 17).

Strămutați în această sferă. Ce har, ce înălțime! Cum este posibil, ca oameni, care erau morți în greșeli și păcate, acum sunt nu numai admiși în prezența lui Dumnezeu, ci sunt aduși așa de aproape de inima Sa, că ei au primit natura Sa? Cum este posibil aceasta? Deoarece noi avem răscumpărarea în Domnul Isus, iertarea păcatelor (versetul 14). El a adus totul în ordine. El a mers pe acest drum adânc, prin care a fost posibil ca noi să fim scoși din cele mai profunde adâncimi, din suferința păcatelor și greșelilor, la cele mai înalte înălțimi imaginabile. Nu ar trebui noi să fim mulțumitori din toată ființa, chiar și atunci când noi nu am fi primit nimic mai mult decât iertarea păcatelor noastre? Însă iertarea păcatelor nu este niciodată ținta lui Dumnezeu. Cât de mulți creștini sunt totuși, care în creșterea lor spirituală nu merg mai departe, decât să mulțumească pentru iertarea păcatelor! Nu acesta este țelul lui Dumnezeu. În epistola către Efeseni capitolul 1 și 2 vedem că iertarea păcatelor, salvarea de la moarte, era numai mijlocul lui Dumnezeu să obțină țelul Său propriu-zis, pe care El și l-a propus în veșnicie să ne binecuvânteze cu cele mai mari, cele mai înalte imaginabile binecuvântări, da, cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus. Când Dumnezeu ne-a întâmpinat, noi eram morți și a trebuit să aibă loc răscumpărarea, înainte ca Dumnezeu să poată împlini față de noi ceea ce El și-a propus să facă. Însă această răscumpărare era numai ușa, mijlocul, ca să vină la toate aceste binecuvântări, din care noi găsim aici câteva: să fim strămutați în atmosfera luminii și dragostei, în care Fiul a fost din veșnicie (cu toate că Împărăția lui Dumnezeu în mod normal a luat ființă abia după întruparea Sa ca om).

Însă apoi vine marea întrebare: Cine este acest Fiul al dragostei lui Dumnezeu? Noi am fost aduși așa de aproape de El, și apostolul spune, că noi trebuie să umblăm într-un chip vrednic de Domnul. Știm noi, *cine* este acest Domn? Dacă noi trebuie să fim întăriți cu putere potrivit cu tăria slavei Sale, ce este atunci slava Sa? Dacă în El avem răscumpărarea și iertarea păcatelor, să nu rămânem numai la privilegiul de a poseda răscumpărarea; inimile noastre să dorească (așa cum la orbul din naștere din Ioan 9 dragostea a început să crească după trecerea unui timp) după Acela care ne-a dăruit această răscumpărare. De aceea apostolul vorbește acum despre El, nu numai ca să învioreze inimile noastre, ci pentru ca inimile noastre să fie așa fel umplute cu El, că nu mai este loc pentru nimic altceva, decât numai pentru El.

Cine este Domnul Isus? El este chipul Dumnezeului nevăzut (versetul 15). Adam a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu (Geneza 1,26,27). Și el era un chip al lui Dumnezeu. Cuvântul «chip» înseamnă reprezentarea, prezentarea sau expresia a ceva. Adam prezenta într-un anumit sens pe pământ, ce era Dumnezeu; el era acela dintre toate creaturile, în care însușirile lui Dumnezeu se vedeau cel mai mult, căci Dumnezeu Însuși a insuflat în nările lui suflarea de viață. Dar despre Adam se mai spune și că el era după asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta nu o găsim niciunde exprimată cu privire la Domnul Isus, căci atunci ar însemna, că El într-adevăr S-a asemănat cu Dumnezeu, dar nu era Dumnezeu Însuși. Însă El este chipul desăvârșit al lui Dumnezeu, deoarece El Însuși este Dumnezeu. În El se exprimă în chip desăvârșit cine este Dumnezeu. Niciunde în Vechiul Testament (nu în Adam, nu în Moise, nu în profeți) nu s-a exprimat vreodată, cine este Dumnezeu în realitate. «Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut» (Ioan 1,18). El este chipul acestui Dumnezeu. Ioan începe evanghelia sa cu cuvintele: «La început era Cuvântul». Noțiunea «Cuvânt» (*logos*) înseamnă expresia unui gând interior. Domnul Isus era Cuvântul, care era la Dumnezeu. El era Cuvântul, care exprima, cine era Dumnezeu. Tot ce a fost revelat în Vechiul Testament despre Dumnezeu, a fost revelat prin Domnul Isus. El era Îngerul lui Iehova, El era, Cel care a vorbit prin Noe și profeți. Și când El a venit ca Om vizibil pe pământ, El era în mod desăvârșit Chipul, expresia a cine era Dumnezeu. El putea în mod desăvârșit să fie aceasta, deoarece El, Cuvântul, care era la Dumnezeu, era Însuși Dumnezeu, așa cum adaugă Ioan. Numai în El putem vedea pe Tatăl. El spune: «Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl» (Ioan 14,9). Noi nu am cunoscut prin nimeni altcineva pe Tatăl, decât numai prin El. Noi nu am

cunoscut pe Fiul prin nimeni altcineva, decât prin El, prin Fiul Însuși, și noi nu am cunoscut pe Duhul Sfânt, cine este El cu adevărat, ca Persoană dumnezeiască, decât numai prin Domnul Isus. El este chipul lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt, care acum este pe pământ, nu este numit chipul lui Dumnezeu. El nu a revelat pe Tatăl și pe Fiul, cu toate că El era puterea dumnezeiască în Domnul și prin inspirație a adus în amintire tot ce a spus Fiul. El revelează și puterea lui Dumnezeu în noi. Dar numai singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, a revelat pe Dumnezeu în Ființa Sa cea mai profundă, și anume ca Tată. Numai El ne-a făcut cunoscut pe Dumnezeu, deoarece El *este* Dumnezeu, revelat în carne. El este Acela, numai prin care noi putem cunoaște pe Dumnezeu, pe acest Dumnezeu, care este invizibil și care totuși S-a apropiat de noi, da, a devenit vizibil în Domnul Isus. Dumnezeu, Fiul, a devenit Om și a venit la noi într-un chip, prin care noi putem suporta lumina, prin care această glorie a fost învăluită și ochii noștri nu au orbit prin gloria lui Dumnezeu. El a venit la noi în chipul smerit al unui Om desăvârșit, care în același timp era Dumnezeu, Fiul, și în această stare era expresia Dumnezeului nevăzut. Când a devenit El aceasta? Am spus, când a devenit Om; El a intrat în propria Lui creație. El a venit în sânge și carne. El a devenit ca unul din nou și a umblat aici printre noi.

Când Fiul lui Dumnezeu vine în mijlocul nostru, ce gândești tu, ce loc trebuie atunci să-I dea Dumnezeu? Când aici se spune ce loc ocupă El față de Dumnezeu ca Chip al Dumnezeului nevăzut – acesta este Cuvântul vieții, care era la Tatăl și care ne-a fost revelat -, atunci se mai spune și ce loc ocupă El față de noi și față de toată creația. În mod necesar El trebuia să fie Cel întâi-născut. Aceasta este o expresie ciudată. Noi am spune: Cum este aceasta posibil? Nu era Adam „cel întâi-născut”, acela, care a fost „născut” primul? Și pe parcursul a mii de ani nu s-au născut oameni înaintea Domnului? Și totuși, niciunul dintre oameni nu putea fi întâiul-născut în afară de El, chiar dacă El ar fi ultimul care se naște. Vedem aceasta la Solomon. El era al zecelea fiu al lui David, și totuși Dumnezeu spune: «Iar Eu Îl voi face întâiul-născut» (Psalm 89,27). Când Domnul Isus a intrat în propria creație, prin aceea că S-a făcut sânge și carne și în afară de aceasta a luat chip de rob, cu toate acestea El trebuia să fie Cel întâi-născut al creației: Acela care este înălțat mai presus de toată creația și în aceasta este Cel mai înalt cu privire la naștere, ocupând locul cel mai înalt. Sunt într-adevăr credincioși care spun, că, atunci când Domnul S-a născut, El a fost pus mai prejos decât îngerii, însă aceasta nu este adevărat. El a fost mai prejos decât îngerii numai un timp scurt, din cauza suferinței morții (Evrei 2,7.9; Psalm 8,5), căci îngerii nu pot muri. Pe când El umbla aici pe pământ, El nu era mai prejos decât îngerii, ci El era Cel întâi-născut din toată creația, așa că noi citim, că și îngerii lui Dumnezeu I-au slujit și I s-au închinat (Evrei 1).

Acum însă se pune o întrebare importantă: De ce El este Cel întâi-născut din toată creația? Era așa, deoarece era un om bun, deoarece niciodată nu a făcut nici măcar un păcat și era singurul om spre care Dumnezeu putea privi cu plăcere? Nu, nu din cauza aceasta. Era numai un singur motiv, acela că El era Cel întâi-născut, și aceasta ne arată gloria Sa ne neînțele: El este Cel întâi-născut, *deoarece* în El au fost create toate lucrurile. El este Creatorul Însuși, El, Cel născut în Betleem, Cel care a fost pus într-o iesle. El, Cel care ca baby „neajutorat” era total dependent de mama Sa, căci El era în chip desăvârșit Om. El era în același timp Creatorul, care purta toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3). Când Creatorul Însuși intră în creația Sa proprie, atunci în mod necesar trebuie să ocupe locul dintâi, nu poate fi altfel.

Toate lucrurile au fost create în El, aceasta înseamnă în puterea Persoanei Sale. Învățații greci falși, gnosticii, învățau printre altele, că Dumnezeu a folosit îngerii ca instrumente pentru crearea lumilor, și s-ar putea ajunge la gândul rău, că Fiul lui Dumnezeu ar fi un astfel de instrument, prin care Dumnezeu a făcut lumile. Așa-numiții martori ai lui Iehova spun așa. Dar aici nu se spune „prin El”, ci «în El». În puterea Persoanei Sale a luat naștere lumea, aceasta înseamnă că lumea există prin slava maiestății lui Dumnezeu, și aceasta dovedește că El este Dumnezeu. Nu numai un Dumnezeu, o Persoană dumnezeiască, ci Dumnezeu Însuși, Dumnezeu, Fiul, Iehova Vechiului Testament. În El, în propria Lui putere, au fost create toate lucrurile – și nu numai

lucrurile și oamenii, ci și puterile cele mai înalte din aceste lumi, și puterile îngeresti. Din aceasta se vede că El nu este un Om obișnuit – căci oamenii sunt mai prejos decât îngerii – și de asemenea, că El Însuși nu este un înger. El, Cel care este om ca și noi, este totodată Creatorul, și ca și Creator El a creat chiar și cele mai înalte creaturi, pe îngeri. El a creat și pe diavol în starea lui inițială, fără păcat, ca înger. El a creat lumile materiale, toate au luat naștere prin El.

Aici găsim o a doua conjuncție. Toate lucrurile au fost create în primul rând în puterea Persoanei Sale, însă în al doilea rând prin El. Căci altfel am putea gândi, că Tatăl a creat toate lucrurile în puterea Fiului lui Dumnezeu, însă Fiul este Însuși Acela care a creat, în propria Lui putere, și prin aceasta slava Lui devine și mai mare. În al treilea rând noi ne-am fi putut imagina și că El într-adevăr a creat lumea în propria Sa putere, și că El Însuși ar fi făcut-o, dar că El ar fi făcut-o pentru Tatăl, spre glorificarea Lui, căci El Însuși spune: «Tatăl este mai mare decât Mine». Însă aici citim: «Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El». De ce a fost chemată creația la existență? Nu numai pentru glorificarea Tatălui, ci și pentru glorificarea Fiului. El a creat-o pentru Sine Însuși, și aceasta dovedește, că El este una cu Tatăl: «Eu și Tatăl suntem una». Desigur creația este pentru glorificarea Triunității lui Dumnezeu, însă aici ea este în mod deosebit pentru glorificarea lui Dumnezeu Fiul.

Prin aceasta apostolul nu a ajuns la capăt cu descrierea gloriei Domnului Isus. «El este înainte de toate». Aceasta înseamnă în primul rând, că El avea o existență veșnică mai dinainte, înainte ca lumile să existe. El nu este un înger creat, ci El a fost din toate veșnicile: «La început era Cuvântul». Crezi tu atunci, că El era un Om obișnuit, așa cum spun unii învățători falși? O, nu, El era înainte de toate lucrurile. Însă aceasta înseamnă și, că El ocupă locul dintâi peste toate lucrurile, că El este înălțat peste toate lucrurile, cu toate că era om, căci în același timp El era Creatorul. Toate lucrurile există în El (așa cum se spune textual), aceasta înseamnă mult mai mult. Toate lucrurile, pe care noi le vedem în jurul nostru, toți oamenii, care sunt în sala aceasta, există împreună în El. Este aici un suflet necredincios? Așa cum tu stai acolo, cum respiri, viața ta este menținută minut cu minut prin El, Cel care stă la dreapta maiestății în înălțime și susține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Sale (Evrei 1,3). El a dat puterea acelor care L-au lovit în față și L-au scuipat, ca să facă aceasta. El a dat putere lemnului, să-L susțină, și El a dat putere cuielor, să-L țină prins pe lemn. El susține toate lucrurile prin Cuvântul puterii Sale. Toate lucrurile există împreună în El, în puterea Persoanei Sale. Faptul că noi încă existăm, că această lume păcătoasă încă mai există, este numai prin puterea Sa. El are toate lucrurile în mână, El, Cel care a fost lepădat de această lume, El poartă toate lucrurile, El poartă chiar și pe cei fără Dumnezeu, și dacă El își retrace mâna, suflarea lor este tăiată. Așa de mare este slava Sa. Și apostolul încă nu este gata, căci este o slavă, care este mai mare decât aceasta.

«El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel întâi-născut dintre cei morți.» În versetele 15-17 avem o descriere a Domnului Isus ca și Cap peste toate lucrurile, deoarece El a creat toate lucrurile. Pe baza Cuvântului puterii Sale au luat naștere lumile și prin puterea Sa ele există. El este Capul lumilor ca Creator. Însă acum citim, că El este Cap într-un al doilea sens. El este Capul Adunării, și aceasta este o poziție cu totul deosebită. El putea chema lumile la existență printr-un cuvânt. «Căci El a zis și s-a făcut, a poruncit și a luat ființă» (Psalm 33,9). Însă Adunarea n-a putut-o realiza printr-un cuvânt. El nu putea vorbi din cer păcătoșilor morți: trăiți și constituiți Adunarea, care vorbește despre slava Mea. Aceasta era imposibil. Ah, dragostea lui Dumnezeu, ca să zicem așa, a vrut-o. Însă dreptatea și sfințenia lui Dumnezeu cereau ca planurile lui Dumnezeu cu privire la Adunare să se împlinescă abia după ce au fost satisfăcute cerințele sfinte și drepte ale lui Dumnezeu. Domnul Isus, mânat de bucuria care Îi era pusă înainte (Evrei 12,2), de dragostea pentru Adunare, pentru care El S-a dat pe Sine la moarte (Efeseni 5,25), a mers la crucea îngrozitoare, și acolo, prin moarte, El a pus temelie pentru Adunare. Aceasta merge mult mai departe decât slava Sa ca Creator. Această slavă a fost caracterizată prin putere. Însă slava, pe care El o are cu privire la Adunare, s-a exteriorizat în slăbiciune, pe locul unde El a părut să fie total lipsit de putere, unde se părea că El va suferi o înfrângere, acolo unde El a mers la moarte (vezi 2 Corinteni 13,4). Însă acolo, în moarte, El a pus

baza unei glorii cu mult mai mare decât aceea pe care El o posedă ca Creator. Ca Acela care în propria putere a fost primul care a înviat dintre morți și în afară de aceasta ocupă locul întâi între toți cei înviați ca Întâiul-născut, El a devenit Capul trupului.

Pentru aceasta El a trebuit să devină Om. El a devenit Om nu numai ca să locuiască în mijlocul poporului Său. El a luat carne și sânge, ca să poată muri (Evrei 2,14). Deoarece El era fără păcat, El nu trebuia să moară, însă El a devenit Om, ca să poată muri și prin moarte să pună temelie pentru Adunare. Ca Dumnezeu El are slava Creatorului, însă ca Dumnezeu, care a devenit Om, El a mers în moarte. Omul Hristos Isus a devenit prin moarte Capul Adunării, care este trupul Său. Și aceasta are o urmare minunată. Deoarece El S-a dat din dragoste la moarte pentru Adunare, ca să devină Capul acestei Adunări, urmarea acestui fapte este, că El acum și ca Om, ca Cel întâi-născut dintre morți, este nu numai Începutul unei lumi noi, ci și (așa cum spune aici) în toate lucrurile ocupă locul dintâi, și aceasta acum nu numai ca Creator, ci și ca Om. Ca Dumnezeu și ca Om, care a trecut prin moarte, ca Omul Isus Hristos glorificat, El ocupă acest loc peste toate lucrurile, pe care El l-a ocupat din veșnicie ca Creator, ca Dumnezeu. Ce slavă! Toate aceste slăvi, pe care El le-a posedat ca Dumnezeu, ca Creator, sunt acum partea Lui ca Om (compară cu Ioan 17,4.5). Omul Hristos Isus are acum aceste slăvi. Un Om a fost înălțat peste acest pământ, peste îngeri, peste stele, peste întreaga creație. Gândește-te la aceasta: pe baza unei lucrări minunate un Om a fost pus de Dumnezeu peste întreg universul, așa că El, care este Creatorul peste toate lucrurile, este înălțat acum peste toate lucrurile și ca Om.

Cum a luat naștere aceasta? Cum a devenit posibil aceasta? Răspunsul ni-l dau versetele următoare: «Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El» (versetul 19). Când este vorba de plinătatea Dumnezeirii, nu este vorba numai de Tatăl, căci capitolul 2,9 spune categoric ce înseamnă această plinătate: plinătatea Dumnezeirii. Nu era numai Tatăl, ci era Triunitatea care locuia în Omul Hristos Isus: Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt locuia în acest Om, care în același timp era Fiul lui Dumnezeu, și era plăcerea Plinătății să locuiască în El. Ce plăcere pentru Dumnezeu să locuiască în acest Om, care a mers pe un astfel de drum aici în mijlocul oamenilor, care a trăit o astfel de viață; ce plăcere pentru Dumnezeire, în sfârșit să găsească un Om, în care ea putea locui și găsi odihnă. Însă nu era scopul în sine, că Omul Isus Hristos a mers aici pe pământ drumul Său umplut cu plinătatea Dumnezeirii, oricât de minunat era aceasta, ci scopul propriu-zis era, că Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine (2 Corinteni 5,19). De ce locuia plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos? De ce Triunitatea Dumnezeu a întins lumii mâna salvatoare în Hristos Isus? Deoarece dragostea lui Dumnezeu a venit la noi și El nu a suportat că noi eram morți în greșeli și păcate. El voia să ne aducă împăcarea, și în Isus Hristos, care a mers aici pe drumul Său, Dumnezeu a întins fiecărui om mâna împăcării. Dar care a fost răspunsul oamenilor? Ei L-au pus pe cruce, pe El, în care locuia toată plinătatea Dumnezeirii. Acolo pe cruce s-a arătat în chip desăvârșit cine era omul, cât de stricat era el, cât de lipsit de putere ca să facă ceva bun pentru Dumnezeu. Și în același timp, acolo s-a arătat în chip desăvârșit cine era Dumnezeu în dragostea Sa, și de asemenea în sfințenia și dreptatea Sa.

Domnul Isus «a făcut pace» (versetul 20) pe cruce. El, care părea să sufere o înfrângere pe cruce, prin vărsarea sângelui Său acolo a pus baza pe care toate lucrurile devin împăcate cu Dumnezeu. El a făcut ceea ce marele preot făcea simbolic în marea zi a ispășirii (Levitic 16). El a intrat cu sângele Său în Locul preasfânt și a stropit sângele pe capacul ispășirii. Acesta era fundamentul pe care Dumnezeu poate face lucruri minunate: să împăce toate lucrurile cu Sine Însuși. «Fiindcă atât de mult (sau: așa de mult) a iubit Dumnezeu lumea (nu Tatăl, ci Triunitatea Dumnezeu), că a dat pe singurul Său Fiu» (Ioan 3,16). Dacă Dumnezeu, Triunitatea Dumnezeu, voia să te binecuvânteze pe tine și să mă binecuvânteze pe mine, atunci sfințenia Sa și dreptatea Sa trebuia să aibă un fundament, pe baza căruia El putea dăruia aceste binecuvântări; și fundamentul era sângele pe capacul ispășirii. Când Ioan Botezătorul a văzut pe Domnul Isus, a spus: «Iată, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii» (Ioan 1,29). Mielul lui Dumnezeu a murit. Păcatul lumii nu este încă ridicat. Dar acest timp va veni; în împărăția de o mie de ani a păcii se va face un început al acestei ridicări a păcatului lumii, când blestemul va fi ridicat de pe

pământ. Și când va veni cerul nou și pământul nou, tot ce amintește de păcat și stricăciune va fi înlăturat din creație. Atunci păcatul lumii va fi ridicat și toate lucrurile vor fi readuse înapoi la Dumnezeu: în chip desăvârșit reînnoite printr-o curățire desăvârșită, în cerul nou și pe pământul nou nu va mai fi nimic din lumea veche, din creația veche.

Toate lucrurile vor fi readuse înapoi la Dumnezeu. Desigur, nu toți oamenii – nu despre aceasta este vorba aici -, ci toate lucrurile (lumea materială) vor fi curățite de blestemul venit peste această creație, care acum încă suspină și simte durerile nașterii și așteaptă cu dorință mare revelarea fiilor lui Dumnezeu (Romani 8,19-22). În timpul actual intermediar a stat crucea aici. Pentru ochiul lumii, Hristos Isus a fost înlăturat și zace în mormânt. El este mort, și ea nu L-a mai văzut, după ce El a murit. Crucea a stat pe pământ, semnul biruinței aparente a diavolului. Că lumile vor fi curățite, este de viitor – un viitor minunat și sigur într-adevăr, dar pentru ochiul nostru încă nu se poate vedea nimic din aceasta, ca să nu mai vorbim de ochii lumii. Dar și în acest timp Dumnezeu are în lumea aceasta o mărturie a biruinței lui Isus Hristos, pe care El a obținut-o pe cruce, și această dovadă ești tu și eu. Toate lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, vor fi împăcate în viitor, însă pe tine, care odinioară prin faptele rele al naturii erai un străin față de El și dușman al Lui, El te-a împăcat deja acum. Lumea materială va fi curățită în viitor, însă tu, care aparții Adunării Dumnezeului Celui viu, tu ești deja acum împăcat cu Dumnezeu.

Avem aici cele două aspecte importante ale mării zile a ispășirii. După ce mai întâi a fost pusă temelie pe baza sângelui, marele preot se reîntorcea din Locul preasfânt și altarul și locul sfânt, împreună un tablou al întregii lumi create (compară cu Evrei 9,23), erau curățite prin sânge. Aceasta va avea loc în viitor; toate lucrurile vor fi împăcate prin sângele lui Hristos. Însă înainte de revenirea marelui preot (aceasta este revenirea lui Hristos), în marea zi a ispășirii avea loc altceva, și aceasta este acum deja realitate, pe aceasta nu mai trebuie s-o așteptăm. Aaron trebuia să jertfească vițelul pentru jertfa de ispășire pentru sine și casa sa (un tablou al Adunării). Abia după revenirea lui Hristos (reîntoarcerea marelui preot) va avea loc o a treia etapă a împăcării, și anume împăcarea lui Israel. Atunci păcatele poporului vor fi puse pe «țapul al doilea» și va fi alungat departe de fața Domnului, așa că poporul va sta eliberat de vină înaintea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a lucrat deja aceasta în noi. Dar cum ne-a găsit El, când a venit la noi, ca să ne elibereze de vină? Despre lucrurile materiale nu se spune că ele aveau atitudine de vrăjmașie. Ele stau numai sub blestem și trebuie eliberate de blestem. Însă noi eram înstrăinați și deci nu aveam nici o parte din ceea ce era Dumnezeu; noi eram chiar vrăjmași ai Lui și am întors spatele lui Dumnezeu. Noi nu am așteptat, că Domnul Isus va veni să ne răscumpere. Însă Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi în aceea, că Hristos a murit pentru noi, pe când noi eram încă păcătoși. Pe când eram vrăjmași, Dumnezeu ne-a împăcat prin moartea Fiului Său. Și prin viața Lui vom fi salvați. Noi nu am stat plângând și întristați în jurul crucii, când am văzut cum El a suferit și a murit, ci noi am stat acolo ca vrăjmași și L-am batjocorit în clipa când a fost părăsit de Dumnezeu. Ce stare îngrozitoare. Însă din pricina bucuriei, care Îi era pusă înainte (Evrei 12,2), El a mers pe drum până la capăt, căci El știa că ura vrăjmașilor va fi înfrântă și ei vor fi aduși la inima lui Dumnezeu.

Acum noi suntem împăcați cu Dumnezeu, cu acest Dumnezeu, care a trebuit să Se mânie asupra păcatelor. Noi am fost împăcați și aduși la inima Sa. Dar ce preț a trebuit Domnul Isus să plătească! Despre lucrurile, care sunt în ceruri și pe pământ, se spune, că ele vor fi împăcate prin Hristos, dar când este vorba de noi, se spune că noi am fost împăcați în trupul Lui de carne, prin moarte. Din cauza acestei împăcări în trupul Lui, El a trebuit să devină Om. Așa după cum la răscumpărarea unui israelit trebuia să fie o rudă de sânge cel care îl răscumpăra (Levitic 25,25; Deuteronom 25,5-10), tot așa și Domnul Isus a trebuit să devină ruda noastră de sânge în sensul că El a devenit Om, a devenit păraș sângelui și cărnii (Evrei 2,14), ca să poată muri în acest trup de sânge și carne – să poată să-Și dea carnea și să-Și verse sângele. El a trebuit să vină într-o natură asemănătoare cu carnea păcatului și pentru păcat (Romani 8,3), ca să moară pe cruce pentru păcat. Acesta era fundamentul necesar. Ce fericire minunată, în Dumnezeu totul este

sigur, Dumnezeu ne-a făcut plăcuți în El. Tu erai mort în păcate și greșeli. Cu ce ai contribuit tu la salvarea ta, la nașterea ta din nou, la mântuirea ta? Tu erai mort, nu puteai face nimic, dar Dumnezeu S-a îngrijit de tine, El a pus fundamentul pentru acestea: sângele, care era stropit pe capacul ispășirii. Dumnezeu te-a atras la Sine, te-a pus înaintea Lui sfânt, fără cusur și fără vină. Din partea lui Dumnezeu totul este în ordine: tu ești sfânt, fără cusur și fără vină. Te mai poți îndoii, dacă totul este în ordine cu tine, dacă L-ai primit pe Domnul Isus?

Sfânt, fără cusur și fără vină, și cu toate acestea în versetul 23 este un contrast ciudat: «dacă rămâneți întemeiați și neclintiți în credință.» În epistola către Efeseni nu găsim acest cuvânt de condiție: „dacă”. Acolo nu sunt nici un fel de premise, cărora noi trebuie să le corespundem, ca să putem poseda aceste lucruri. Acolo este vorba exclusiv de planurile lui Dumnezeu și responsabilitatea nu își are locul acolo. Însă aici, unde noi suntem văzuți nu în cer, ci pe pământ, este desigur vorba de responsabilitate. Nu de responsabilitatea de a contribui cu ceva la mântuire. Dar dacă mărturisești, că ești creștin, atunci rămâne valabilă condiția să rămâi în credință (în ținerea cu tărie la adevărul credinței, pe care Dumnezeu l-a vestit). Atunci tu trebuie să rămâi în El, nădejdea Evangheliei. Nu trebuie să te lași atras pe căi lăturalnice, căci atunci pierzi din propria vină privilegiul, că Dumnezeu te va pune înaintea lui sfânt, fără cusur și fără vină. Nu este dependent de noi, că noi vom fi așa, ci numai de Dumnezeu. Dar dacă tu întorci spatele lui Dumnezeu, prin aceea că lepezi adevărul, pe care El l-a revelat cu privire la Fiul Său, pierzi din proprie vină privilegiul de a fi pus de Dumnezeu astfel înaintea Sa.

Aceasta este responsabilitate. Dacă aici sunt unii printre noi, care au mărturisit că sunt creștini, dar sunt entuziasmați de sistemele religioase false, lumești, și prin aceasta și-au însușit gânduri îngrozitoare cu privire la Domnul Isus și tăgăduiesc ce se spune aici despre slava Sa și despre Dumnezeirea Sa și despre Ființa Sa umană desăvârșită, atunci aceștia s-au lăsat duși de la nădejdea Evangheliei și, cu toate că mărturisesc, că sunt creștini, în realitate ei sunt încă o parte din lume, unde trăiesc în păcat și unde pentru Dumnezeu ei sunt morți în păcate și greșeli. Nu vrei tu să te lași curățat de aceste gânduri greșite cu privire la Persoana Sa? Și atunci când tu ai devenit un credincios, nu vrei să te lași curățit de tot ce în viața ta a ocupat loc între tine și Domnul Isus și a pus stăpânire pe tine în așa măsură, că Domnul nu mai este destul pentru tine? Atunci Domnul ajunge la țintă cu Cuvântul Său, prin aceea că ne pune înaintea privirii Persoana Sa, așa că noi ajungem sub impresia slavei Sale și avem totul din belșug în El.

Versetul 23 este totodată trecerea la o temă nouă, și anume la slujba apostolului Pavel. Această slujbă este dublă și este legată cu o slavă dublă a Domnului Isus, așa cum ea ne este prezentată în versetele 15-22. Mai întâi Domnul Isus ne este prezentat acolo ca și Cap al tuturor lucrurilor. Pe baza faptului că El este Creatorul, El are drept asupra tuturor lucrurilor și este Capul lor. Și acum, deoarece El a trecut prin moarte ca Om și a înviat dintre morți, El are și ca Om un drept deosebit asupra creației. El este acum Cap al tuturor lucrurilor și ca Omul înviat: aceasta este prima Sa glorie ca și Cap. Însă noi am văzut, că El este nu numai Capul întregii creații, al tuturor lucrurilor, care sunt în ceruri și pe pământ, ci El este și cap al trupului, al Adunării. El este Capul tuturor acelora din creația aceasta, care au devenit proprietate a Lui și sunt legați în mod deosebit cu El ca trup al Său.

În al doilea rând am văzut în această secțiune, că prin faptul că Domnul Isus sub aspect dublu este Capul, în armonie cu aceasta este și o împăcare dublă. Domnul Isus era ca Creator Capul tuturor lucrurilor. Prin păcatul lui Adam creația a ajuns sub blestem, însă ca Creator Domnul Isus nu putea să elibereze creația de acest blestem. Pentru aceasta El a trebuit să devină Om și prin moartea Sa să creeze fundamentul în baza căruia în viitor păcatul va putea fi ridicat din lume. Și I-a plăcut lui Dumnezeu să locuiască în El și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, așa cum în viitor aceasta va avea realmente loc. Pe cruce a fost pusă baza împăcării, deci a împăcării tuturor lucrurilor. Dar este și un al doilea aspect al împăcării, și anume acela referitor la Adunare. Domnul Isus este în mod deosebit Cap al Adunării (al trupului); și toți aceia care aparțin acestei Adunări, nu trebuie să aștepte viitorul, ca să aibă parte de împăcare, ci ei sunt deja acum împăcați cu Dumnezeu prin ceea ce Domnul Isus a făcut în trupul Său de carne. Deci Domnul

Isus este Cap sub două aspecte, și noi găsim aici o împăcare dublă: împăcarea tuturor lucrurilor și împăcarea acelor care acum aparțin Adunării (făcând excepție de credincioșii dinaintea și de după timpul Adunării, care aici nu sunt luați în considerare).

În secțiunea care urmează acum, vedem concordanța cu faptul că Pavel a primit o slujbă dublă din partea Domnului, și aceasta este ceva foarte deosebit. El a fost singurul om, care a unit în sine o astfel de slujbă dublă. El avea în primul rând o slujbă cu privire la întreaga creație (versetul 23), și în al doilea rând cu privire la Adunare (versetul 25). Domnul Isus este Capul tuturor lucrurilor, și astfel El a încredințat lui Pavel o slujbă pentru toată creația, aceasta este Evanghelia «pe care ați auzit-o, care a fost vestită întregii creații de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel» (versetul 23). Desigur Pavel nu a predicat Evanghelia stelelor, ci pretutindeni acolo unde erau oameni sub cer. Evanghelia nu este destinată pentru o anumită grupă aleasă, ci pentru *toți* oamenii (Tit 2,11; 1 Timotei 2,4-6; Romani 5,18). Harul lui Dumnezeu este prea mare, ca el să poată fi limitat la o parte din omenire. De aceea Pavel a primit o slujbă, care l-a mânat de la poporul lui la multe alte popoare îndepărtate, ca pretutindeni, chiar și în Europa, să predice Evanghelia. Însă în afară de aceasta el a primit și o slujbă pentru Adunare (versetul 25). El era nu numai evanghelistul care prin lucrarea Duhului Sfânt a adăugat Adunării oameni din lumea aceasta, ci el avea și o a doua slujbă, care era destinată pentru acești credincioși: el trebuia să facă cunoscut acestor credincioși, ce a avut Dumnezeu din veșnicie în gândurile Sale cu privire la Adunare.

El spune aici colosenilor, că el a trebuit să sufere pentru această slujbă dublă, și este foarte impresionant, că apostolul vorbește aici în versetul 24 și în continuare despre aceste suferințe. Vom vedea în continuare, că colosenii stăteau în mare pericol să fie receptivi la înțelepciunea lumii acesteia, la filozofia și tradiția oamenilor, în mod deosebit pentru iudaism, pentru vechile practici iudaice, care la timpul lor erau bune, dar care acum au fost înlocuite prin realitate, prin Hristos. Pavel spune: dacă mergeți pe drumul acesta, nu veți înțelege niciodată necazul crucii, căci crucea nu se poate aduce în concordanță cu înțelepciunea grecilor și cu învățătura iudeilor, ci crucea este o nebunie pentru greci și o pricină de poticnire pentru iudei. De aceea Pavel ne îndreaptă atenția spre faptul că el avea o slujbă atât pentru necredincioși (și anume Evanghelia) cât și pentru credincioși, pe scurt deci, pentru *toți* oamenii. Aceasta înseamnă că *toți* oamenii trebuie să primească Evanghelia și să renunțe la propriile lor învățături. Din acest motiv spune Pavel și că el a trebuit să sufere pentru această slujbă. Suferințele erau partea lui din cauză că Evanghelia era în opoziție cu înțelepciunea greacă și cu învățătura iudeilor.

Prin aceasta el a întregit învățătura, pe care Domnul Isus a început-o aici pe pământ. El a întregit ce rămăsese de împlinit sau ce lipsea necazurilor lui Hristos. Hristos a mers înaintea lui prin necazuri. Dacă Domnul Isus ar fi predicat aici pe pământ ceea ce iudeii ar fi auzit cu plăcere, atunci El nu ar fi trebuit să sufere. Dacă El S-ar fi folosit de drepturile Lui ca Mesia și ar fi predicat, că El voia să-i elibereze de romani, crezi tu că poporul Lui L-ar fi lepădat, că L-ar fi disprețuit și L-ar fi scuipat? Ei L-au lepădat, deoarece El a spus poporului, că este în păcat și că ei au nevoie de harul lui Dumnezeu, și El le-a spus că Fiul Omului trebuie să fie trădat, ca să fie răstignit. Prin aceasta a atras suferința asupra Sa. Desigur, aici nu este vorba de suferințele pentru împăcare. În acestea Domnul Isus este unic, și în privința aceasta Pavel nu putea nimic întregi. Lucrarea pe cruce este desăvârșită. Însă aici este vorba de suferințele pe care Domnul Isus le-a luat asupra Sa ca Martor al lui Dumnezeu. El a venit să ne facă cunoscut cine era Dumnezeu. El era lumina, care, venind în lume, a luminat pe orice om, și deoarece oamenii erau în întuneric, urmarea a fost că întunericul inimilor lor a venit la lumină și ei au respins lumina. De aceea Domnul Isus a luat asupra Sa suferințele din partea oamenilor și a suferit din pricina dreptății. Și Pavel, care L-a urmat pe Domnul Isus, a trebuit să aibă parte pe urmele pașilor Lui și de aceste suferințe, căci nu este posibil să unești cu Hristos lucrurile lumii, oricât de înțelepte, de înalte și de inteligente ar fi ele. Dacă noi am înțelege aceasta, am simți ceva din suferințele de care a avut parte Pavel; cu toate că suferințele lui au fost unice: el a *întregit*, ceea ce mai rămăsese de împlinit din necazuri.

Aceasta înseamnă, că Domnul Isus nu a descoperit toate căile lui Dumnezeu. El a revelat pe Dumnezeu, însă nu toate planurile lui Dumnezeu. Citim în Ioan 16,12, că El avea încă multe să spună ucenicilor Săi, dar nu a făcut-o, deoarece ei încă nu le puteau înțelege. Abia după ce Duhul Sfânt a venit din cer și a botezat pe credincioși într-un trup și le-a dat pricepere să înțeleagă gândurile lui Dumnezeu, acest Duh Sfânt putea să le descopere pe deplin prin apostolul Pavel aceste planuri. În Vechiul Testament au fost deja multe descoperite despre Dumnezeu. Și când a venit Domnul Isus, El a adăugat multe acestor descoperiri. Însă ultimul, singurul, care mai lipsea, nu a fost descoperit în Vechiul testament prin profeți, și nici prin Domnul Isus, atunci când El a fost aici pe pământ, ci aceasta a descoperito Domnul prin Duhul Său Sfânt slujitorului Său Pavel. De aceea Pavel spune aici, că el a devenit slujitorul Adunării «potrivit administrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu», care i-a fost dată cu privire la credincioși, «ca să întregesc Cuvântul lui Dumnezeu». Pavel avea misiunea mare și privilegiată, să întregescă Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă, că ceea ce Pavel a revelat despre planul lui Dumnezeu, a întregit descoperirea acestor planuri ale lui Dumnezeu. După ce Pavel a prezentat taina Adunării, nu mai există nici un alt adevăr nou al lui Dumnezeu, care mai trebuie prezentat.

În sensul acesta a întregit Pavel Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia noastră. Aceasta nu înseamnă că Pavel a scris ultimele cărți ale Noului Testament. Căci după ce Pavel a scris ultima sa scrisoare, au fost scrise alte cărți diferite ale Noului Testament. Dar în aceste cărți de mai târziu nu găsești revelații noi, nici în scrierile lui Petru și nici în scrierile lui Ioan. Găsim acolo învățături deosebit de importante, care explică ceea ce a fost deja revelat odinioară, și îndemnuri practice pentru viața de credință, însă revelații noi după venirea Duhului Sfânt găsim exclusiv în învățăturile apostolului Pavel. El a făcut cunoscut această taină, și după ce el a scris-o în scrisorile sale, în mod deosebit în scrisoarea către Coloseni și cea către Efeseni, Cuvântul lui Dumnezeu este complet. Chiar dacă Pavel ar fi fost primul scriitor al Noului Testament, Noul Testament ar fi fost complet cu scrierile lui, în ceea ce privește descoperirile.

Care este deci descoperirea deosebită, pe care ne-a făcut-o Pavel? O găsim aici în versetul 26. Ea este «taina ținută ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi». Ce rătăcire a multor creștini să creadă, că Adunarea a existat începând cu Adam. Ea era o taină, pe care Dumnezeu nu a descoperit-o, ca să nu mai vorbim, că în Vechiul Testament Adunarea nu putea să existe. Caracteristica Adunării este, că ea este unită cu un Hristos ceresc (vom vedea aceasta mai îndeaproape), și aceasta era o chestiune necunoscută în Vechiul Testament. Atunci nu exista încă nici un om glorificat în cer. Pentru mulți credincioși pare să nu aibă importanță mare momentul exact al morții Domnului Isus. Desigur era necesară lucrarea Sa, însă dacă El ar fi murit acum patru mii de ani, sau acum o sută de ani, aceasta nu contează mult pentru ei, important este că moartea Lui a avut loc. Însă nu este așa. De când Domnul Isus a înviat și a fost glorificat la dreapta lui Dumnezeu, acum este un Om glorificat pe tronul lui Dumnezeu, și aceasta schimbă totul. Credincioșii, care sunt uniți cu acest Om glorificat în cer, stau pe un cu totul alt fundament decât credincioșii Vechiului Testament. Aceasta este această taină: legătura dintre Hristos și Adunare aici pe pământ. O chestiune minunată! Cât de puțin este cunoscut acest adevăr! Știm noi ce este Adunarea? Dacă am pune întrebarea, răspunsurile ar putea fi probabil: ea este suma tuturor celor născuți din nou, a tuturor credincioșilor, a tuturor copiilor lui Dumnezeu de pe pământ. Dar au fost oameni născuți din nou, credincioși și copii ai lui Dumnezeu și în Vechiul Testament. Nu, esența și probabil caracteristica cea mai de bază a creștinismului este, că există o legătură între un Om în cer și oamenii de aici de pe pământ; un Cap în cer și un trup aici pe pământ.

Taina, care este descoperită aici, spune că între acest Cap din cer și trupul de pe pământ este o legătură de nedesfăcut. Însă Hristos este sus în cer și noi pe pământ. Cum este posibil să existe o legătură de nedesfăcut? Aceasta se poate explica în două feluri. În epistola către Efeseni Pavel spune: Hristos este într-adevăr în cer, dar și voi ați fost strămutați în Hristos în locurile cerești; în ceea ce privește poziția voastră voi sunteți de fapt în cer. Voi sunteți așa de strâns legați cu Domnul Isus, că, atunci când Dumnezeu vede pe Hristos acolo în cer, El vede și Adunarea în

Hristos. Acesta este un aspect al adevărului cu privire la legătura dintre Cap și trup, deci: noi suntem în Hristos în cer. Dar mai este și un alt aspect. Este realmente așa, că credincioșii sunt pe pământ, însă Pavel spune: nu uitați, colosenilor, că Hristos este spiritual și pe pământ. Și unde? El este acum în voi. Voi ați primit viața nouă! Nu numai viața nașterii din nou (aceasta era și în Vechiul Testament), ci viața de înviere bogată, care se revarsă – aceasta este Hristos Însuși (compară cu Ioan 10,10). Hristos este în cer, este adevărat, dar în același timp El este și în voi ca viața nouă, bogată, dăruită de Dumnezeu; El este deci în voi, nădejdea slavei. Aceasta este taina în cele două aspecte ale ei. În epistola către Efeseni: noi suntem în Hristos în locurile cerești. În epistola către Coloseni: Hristos este în noi aici pe pământ. Aceste două aspecte luate împreună dau un tablou minunat al legăturii care există între Cap și trup.

Și cui a descoperit Dumnezeu aceasta? Aceasta este prezentată foarte nimerit aici: Dumnezeu a descoperit-o națiunilor, spune Pavel, și el o spune accentuat, deoarece acești oameni aveau înclinația să asculte de tot felul de învățături ale iudaizanților, ale predicatorilor iudei, care voiau să le impună rânduielile lui Moise. Însă, spune Pavel, gândiți-vă că Israel a fost pus deoparte, și Hristos este acum în voi, în cei dintre națiuni – desigur aceasta este în credincioșii dintre națiuni. În epistola către Efeseni se spune în mod deosebit, că credincioșii iudei și cei dintre păgâni au fost uniți într-un om nou, în Hristos, într-un trup. Însă aceasta nu o găsim niciunde în epistola către Coloseni. Acolo este vorba exclusiv de națiuni, și aceasta ne arată o diferență mare față de ce așteaptă Israel. Israel aștepta pe Mesia, însă în așteptarea lor ei și-au imaginat, că Mesia va fi în mijlocul lor și de acolo va lăsa binecuvântarea să se reverse spre toate popoarele. Aceasta va avea loc cândva – în Împărăția de o mie de ani -, însă realitatea este acum cu totul alta. Hristos a venit într-adevăr. Dar unde se poate găsi El? El nu este în Israel, El a trebuit tocmai să pună deoparte pe Israel. Însă El este acum la voi, națiunile. (Desigur și la credincioșii din Israel, dar nu despre aceasta este vorba aici.) El este acum în voi, păgânii, și de ce voi, în care este Hristos, să vă îndreptați inimile spre aceia la care El nu este, și anume spre acești înșelători iudei? Și în afară de aceasta El nu este în mijlocul vostru în slava Sa, așa cum Israel L-a așteptat. Israel L-a așteptat în apariția Lui minunată pe pământ și spera ca această slavă să rămână în mijlocul lui Israel. Însă Hristos nu este în voi în slava Sa, ci ca *nădejde* a slavei, și aceasta are importanță mare. Această nădejde este prezentă, este o nădejde tare, căci această nădejde este Hristos Însuși. El este în noi, și aceasta este dovada că noi vom moșteni această slavă. Însă slava însăși nu este aici; aceasta o vom moșteni abia când vom fi la El. Este un timp al suferinței, și este un timp al gloriei (Romani 8,17).

Aceasta nu trebuie niciodată să le confundăm. Și aici auzim pe planul secund îndemnrile apostolului, ca ei să nu caute acum carnali după o slavă pe pământ, după împlinirea a ceea ce va veni abia când ei vor fi la Domnul în cer. Însă ei aveau mângâierea (și aceasta este ceea ce Pavel în această scrisoare mereu insistă), că ei au pe Hristos ca nădejde a slavei, și aceasta este pe deplin suficient. În Hristos se găsește totul; aceasta este marea învățatură de aici. Ei nu trebuie să caute după ceva care era în afara Lui. El Însuși era suficient pentru ei, chiar dacă nu este ușor să realizezi aceasta în practică. Dacă noi mărturisim crucea în viața noastră practică, aceasta va aduce cu sine neceaz și suferință pentru noi, așa cum Domnul Isus Însuși și Pavel au avut parte de aceste suferințe. Cu cât era mai mare înțelepciunea oamenilor, pe care Pavel îi întâlnea, ca de exemplu înțelepciunea corintenilor, cu atât mai disprețuită era predica lui. «Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit» (1 Corinteni 2,2). Acesta este necazul crucii. Este așa de ispititor pentru noi credincioșii să spunem: multe din cele pe care le spun oamenii lumii acesteia sunt totuși așa de interesante și de folositoare. Deseori noi nu ascultăm critic părerile lor politice, științifice sau de oricare altă natură, deoarece nu înțelegem că aceasta nu are nimic a face necazul crucii. Ca oameni suntem ușor înclinați să ascultăm de tradițiile oamenilor, de rânduielile care fac o despărțire între Dumnezeu și noi, dar aceasta nu este necazul crucii. Vom vedea imediat, că crucea a lichidat radical cu toate, și aceasta înseamnă luptă.

Pavel spune: este dorința mea să prezint aceasta oamenilor. Noi Îl vestim pe El, nu o anumită învățătură, o filozofie oarecare, ci o Persoană. Acesta este conținutul creștinismului. Nu este numai un fel de învățătură mai bună în comparație cu o altă învățătură. Creștinismul este revelarea unei Persoane, a Persoanei lui Isus Hristos, nimic mai puțin și nimic mai mult. Și cu cât avem o părere mai înaltă despre noi înșine, cu atât mai de disprețuit ne este prezentat Isus Hristos ca Acela care a murit pe cruce. Și ce este mai de disprețuit decât aceasta? Noi Îl vestim pe El, spune Pavel, și îndemnăm pe fiecare om, fără excepție: nu oamenii ca mulțime, ci pe fiecare om în parte. Noi îndemnăm pe fiecare om nu numai să-și caute refugiu la Mântuitorul. Crezi tu că Dumnezeu ar fi mulțumit, dacă tu ai lua pe Domnul Isus ca Salvator al tău și după aceea te-ai îndrepta spre ce este interesant în lume? Nu, spune Pavel, noi îndemnăm pe fiecare om nu numai ca el să primească Evanghelia, ci noi îl îndemnăm și ca credincios, pentru ca el să fie prezentat desăvârșit în Hristos. Acesta este nucleul, despre care este vorba aici. Prezentat desăvârșit nu înseamnă să înveți pe fiecare om, că el trebuie să lupte tot mai mult împotriva păcatului, că el trebuie să trăiască mai bine, că trebuie să devină tot mai sfânt și mai drept. Nu, acestea sunt tradiții ale oamenilor. Cât de înșelătoare sunt ele și pentru inima noastră; cât de ușor gândim, că noi ca credincioși trebuie să depunem efort în privința aceasta, dar acesta nu este adevărul lui Dumnezeu, ci este religia cărnii. Pavel spune: să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos (desăvârșit înseamnă aici: maturizat spiritual), pentru aceasta este nevoie de creștere. Aceasta înseamnă că dacă noi suntem maturi în Hristos, pentru noi nu mai există nimic altceva decât Hristos. Apostolul Ioan vorbește în 1 Ioan 2 despre părinți în Hristos. Aceștia sunt aceia care s-au maturizat: «Fiindcă ați cunoscut pe Cel care este de la început», mai mult nu. Singurul lucru, care se spune despre acești părinți, este, că ei L-au cunoscut, pe Cel ce este de la început, pe Hristos. Ce mărturie minunată. Nu crezi tu, că toate celelalte probleme, păcatul, viața sfântă, dreaptă (despre care cu siguranță Dumnezeu nu gândește mai puțin la ele), nu s-ar rezolva de la sine, dacă noi am fi desăvârșiți în Hristos (compară cu Efeseni 4,13)?

«Toți câți suntem desăvârșiți», spune Pavel (Filipeni 3,15). Da, aceasta este ceva care se poate obține în viața aceasta. Aceasta nu înseamnă, că noi vom fi fără păcat, însă noi vom fi așa de maturizați spiritual, că Hristos este totul pentru noi și în afară de Hristos nu există nimic pentru noi, așa că putem spune: «Pentru mine a trăi este Hristos» (Filipeni 1,21); Dumnezeu nu este niciodată mulțumit numai cu întoarcerea ta la El; aceasta este numai premisa ca să ajungi la maturizare spirituală. De aceea Pavel a luptat nu numai ca cei necredincioși să primească Evanghelia, ci a fost plin de râvnă și împotriva multor lucruri care erau în viața credincioșilor, în afară de Hristos, care își exercitau forța de atracție asupra lor. De aceea Pavel a trebuit să lupte. «Iată la ce lucrez eu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu putere în mine» (versetul 29). Din aceasta se vede cât de mare era împotrivirea. Dumnezeu a trebuit să dea slujitorului Său o desfășurare deosebită a puterii, pentru ca această luptă să poată fi dusă, și ce de plin de râvnă a fost Pavel!